

Α. Ο όρος "Συμφωνική" στον τίτλο του μαθήματος προσδιορίζει Μουσική για Συμφωνική Ορχήστρα και όχι Συμφωνίες.

Β. Το έτος 1950 αποτελεί σχετικό ορόσημο στην εξέλιξη της Μουσικής για Συμφωνική Ορχήστρα. Απόλυτο ορόσημο θα μπορούσε να θεωρηθεί το έτος 1945 κατά το οποίο τελειώνει ο 2ος παγκ. πόλεμος. Ωστόσο μέσα στην πενταετία 1945 - 1950:

1. Κερδίζεται η αναγκαία απόσταση από την ολοκληρωτικά έκρυθμη κατάσταση του πολέμου.

Τα προγράμματα των πρώτων Συμφωνικών Συναυλιών μετά την λήξη του πολέμου αναζητούν το ρεπερτόριο εκείνο που παρέμεινε άπαιχτο από το 1933 και μετά.

Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση της Φιλαρμονικής Ορχήστρας του Μονάχου, η οποία στις Συναυλίες της τής χειμερινής περιόδου 1945/46 συμπεριλαμβάνει έργα MAHLER, STRAWINSKY και HINDEMITH. Γενικά οι συχνότερα παιζόμενοι "σύγχρονοι" συνθέτες, αμέσως μετά την λήξη του πολέμου είναι οι BÉLA BARTÓK (1881 - 1945), IGOR STRAWINSKY (1882 - 1971) και PAUL HINDEMITH (1895 - 1963). Συνεπώς παρατηρείται μία σχετική "καθυστέρηση", καθώς το "σύγχρονο" είναι τουλάχιστον δώδεκα χρόνια "παλιό".

Στην πορεία όμως της πενταετίας το ρεπερτόριο "εκουγχρονίζεται" καθώς συμπεριλαμβάνει σιγά-σιγά και τα πιο πρόσφατα έργα των προαναφερθέντων αλλά και έργα νεότερων συναδέλφων τους.

2. Καθιερώνονται τα "Διεθνή Θερινά Μαθήματα Νέας Μουσικής" στο Ντάρμστατ της Γερμανίας ως το κυριότερο "βήμα" Συνθετών από όλο τον κόσμο.

Πραγματοποιείται για πρώτη φορά το Φθινόπωρο του 1946 στο παλιό κίνηγητικό περίπτερο Κράνιχστάιν έξω από το Ντάρμστατ.

Η ιδέα ήταν του Βόλφγκανγκ Στάινκε, ο τότε δήμαρχος της Πόλης παρεχώρησε τον χώρο και ο υπεύθυνος αμερικανός αξιωματικός των Δυνάμεων Κατοχής Έβερρετ Χέλμ έδωσε την άδεια. Ο τελευταίος ήταν και Συνθέτης, ίσως η ιδιότητά του αυτή να απετέλεσε ευνοϊκή συγκυρία.

Ενώ το σεμινάριο αυτό ξεκίνησε ως γερμανικό, μέσα στα πρώτα τρία καλοκαίρια εξελίχτηκε στο σπουδαιότερο διεθνές "βήμα" Νέας Μουσικής. Εδώ παίζονται τα καινούργια έργα αλλά έρχονται και οι Συνθέτες να μιλήσουν γι αυτά και να διδάξουν.